

אורית נוימאיר פוטשניק

יצאתי משם סטרייטית

אביב

התקשרת וקבענו ללכת בערב לסרט.
האביב התנפל, מתנשם, על כפר העיריה.
בשעול נהמת מנועי אוטובוס מסחררת,
בעשן העולה מפתחו של מגרש חניה.
התקשרת וקבענו ללכת בערב לסרט.

רק אחרי שהסרט נגמר, ברחוב, את נגעת
בי, חותרת אל תוך החלצה, מגששת, עורת.
מבין ירכי הפשוקות התלהט האספלט.
איך הגענו אל פתח הבית אינני זוכרת.
רק אחרי שהסרט נגמר, ברחוב, את נגעת.

מה קרה על מסך הקולנוע אינני זוכרת
כמו בסרט הפשטות אותי, עירמה על השיש.
כמו פנטזיה מתוך מגזין פורנוגרפי, כמו סרט
כחל, התמסרתי, נפתחתי מול לבן שדיך.
מה קרה על מסך הקולנוע אינני זוכרת.

את האדם העז בין רגליך אני עוד זוכרת.
בבקר אמרת לי שדי לך, שפכה עדיף.
לא מחיתי ולא התחננתי אל דלת נסגרת.
מבעד לסדק עלתה נהמת האביב.
את האדם העז בין רגליך אני עוד זוכרת.

את חלפת בחיי, מהירה, להוטת אביב.
רסיסי זכרונני לא נגעו מעולם במוותך.
הקולנוע נסגר וקפלו את הכד המצהיב.
במטבח לפעמים אני עוד זוכרת איך
את חלפת בחיי, מהירה, להוטת אביב.

רגעֵי העֲנֵג הקְצָרִים: עֲשָׂרִים דְּקוּת,
בְּדָשׁ שְׁעַל יַד מְגַרֵּשׁ הַכְדוּרֶסֶל.
רֹאשֶׁן שְׁעוֹן עָלִי, אֶצְבְּעוֹתַי רְכוּת,
גּוֹלְשׁוֹת, נְעוֹת בְּשִׁעְרָהּ הַמְתַּלְתֵּל.
הַהִפְסָקָה כָּל כָּךְ קְצָרָה: עֲשָׂרִים דְּקוּת.

מְקֻצּוֹת אֶצְבְּעוֹתַי אֶהְבְּתִי נוֹבַעַת
אֶל שְׁעָרָהּ וְאֶל גִּבָּהּ הַמְלֻטָּה.
הָאֵם הַבְּחִינוּ בִּי? אֶסוּר לָהֶם לְדַעַת.
אֲנִי בּוֹהָה אֶל הַמְגַרֵּשׁ בְּלִי נִיד עֶפְעָף
וְכָל הַהִפְסָקָה אֶהְבְּתִי נוֹבַעַת.

בְּעָרֵב חוּט הַטְּלָפוֹן נִמְתַּח, רוּטֹט
מִצְפִּיָּה מִתּוֹךְ חֲדָרֵי עַד לְבֵיתָהּ.
כָּל תַּלְמִידֵת תִּיכוֹן רוֹצָה קֶצֶת לִפְטָט
בְּהֶבֶל פֶּה תָּמִים שֶׁל נְעוּרִים, אֹז אֵיךְ
שְׁתַּקְתִּי כְּשֶׁהַחוּט נִכְרָה סְבִיבִי רוּטֹט?

יִשְׁבְּתִי לְצִדָּהּ, עֲצַמְתִּי אֶת עֵינִי
בְּהֻצָּאוֹת חֲצוֹת, בְּסֶרֶט אַחֵר סֶרֶט
וְעַל הַדָּפֵן הַפְּנִימִית שֶׁל עֶפְעָפִי
צְפִיתִי בְּגֶרֶסֶת בִּמְאִי לֹא מִצְנֻנֹת.
הִיִּית כָּל כָּךְ קְרוֹבָהּ, עֲצַמְתִּי אֶת עֵינִי.

חֲזַרְנוּ אֶל בֵּיתָהּ וְעַל הַמְדַּרְגּוֹת
הַרְגָּשָׁתִי אֶת גּוּפָהּ הוֹלֵךְ וּמִתְקַשֵּׁחַ.
גּוּפָהּ שְׁעֵד עֲכָשׁוּ הַרְשָׁה לִי לְקוּוֹת
הַפֶּךְ צוֹנֵן, נִקְשָׁה וּכְמוֹ מְכַת יָרֵחַ
גִּמְעָתִי בְּרִיצָה אֶת כָּל הַמְדַּרְגּוֹת.

נִכְנַסְתִּי לַמָּטָה מוֹבִסֵּת וּפְתֻטִית.
שְׂבוּעִים שְׁקִבְרָתִי תַּחַת הַשְּׁמִיכָה
אֶת שֶׁרֶשׁ הַיּוֹתִי, בְּתוֹךְ שְׁנַת חֶרֶף אֶרְקָטִית.
אֲמִי אֶרְבֶּה בְּחוּץ, שׁוֹתֶקֶת וְדְרוּכָה.
נִכְנַסְתִּי לַמָּטָה. יִצְאָתִי מִשֵּׁם סְטְרִיטִית.

חצות היום

הטלפון צלצל, נגמר לנו הנשף,
סחרור קצר ומיזע במטותך.
רעבתנית לקקתי כל טפה של שצף
דבש מבין רגליך. במשעול בטנה;

עליתי, סחרחרה, זקורה, חמה, נוטפת,
גלשתי אחוזת דבוק על ירכך.
הטלפון צלצל, חצות היום, הנשף
הסתיים ולא יכלתי לשכך

את התשוקה, אבל היית צריכה ללכת.
נפלטנו לרחוב החם, המאבק.
מונית בלעה אותך בנאקת מתכת.

עד שישוב הקסם נשארה לי רק
תשוקת זכוכית חדה, לזהטת וחותכת.